

Krausz Tivadar

A pánpszichikus önmegértés hermeneutikai fenoménja, mint csak végtelen időben kiszámítható matematikai tényállás; magas oktánszámú álommentes oktan, melyben a telosz szentesíti a szentségtörést

...nekrofonpróba egy kettő...makrofingpróba három négy...

Kezdetben vala a nyelvújítás, és az ige kötekedő lett. Ujnyelvítés: nyelvujjalás: hányattatás. Cukorba és nem teát önteni: ez a mi dolgunk és nemis. Hogy mennyibe kerül? A feléért a dupláját adom. Annyi konspiratív képességem sincs, mint egy házmesternek, aki a folyosón háromszor kerüli vissza a kőre kövült hányást, kendet Ludas Matyi, míg megtalálja a munka legkönnyeb-
bik végtelenjét. Ez már hagyatlás. Igen. Mert ő a kényre, s nem a félegészségre hajt. Hát ettől mester a ház, és baronesse Hanyattházy Anasztázia, kinek endékás kanja stázis. Csak nyugati márkában kártyázik.

Elég az hozzá, hogy önlehallgatási törvényt hozott a parlament. Felfegyverzett tévések járják az országot. A nép kezébe diktafont diktálnak, mint olyat. Így hozva divatba kötelező használatát.

Bazmeg, milyen jégcsap vagy, hányinger! Amióta diktafonnal jár, egészen hallhatóan hideg. Én a múlt héten vettem. Én is. Én pénteken. Én is pénteken vettem. Emlékezz csak! Mert másnap zárva volt. Nem, csütörtökön vetted. Tényleg, én is csütörtökön vettem. És azóta így élek. Bemondom: jó reggelt kívánok, tizenhárom óra negyvenöt perc.

Végítélet jelentés. A húgy hólyagnál apad. Gázlói-szonyok a lógágyárban. Bejátszom a fogszünetjelet. Nulladik kilométerfogát: fagotthajtó börtönverseny: mikroparázda lőrés: kissé félnék hasba lőre: fogcsuszamlás-gátlóval hátráltatott előre. Csak ezért reggellek föl a halálból ily korán. Csakis. Hogy mondjak valami bátrát, butát. Hogy Debrecenbe kelljen menni. Hogy a létfenntartás minimumát, Istent káromoljam. Pedig neki, a mézes mázlisnak se könnyű ott a kereszten. Ha valaki, ő megmásíthatatlanul az, minekutána előtte lett volna, már megmutatta azt.

Halálgyönyör gyötörte protoember, preisten poszthumusz projekt. Végzetesen tervezett, tervszerűen perverz, tisztességben megkopaszodott hajadon. De szeretne vad-alma lenni! Nagyon vad. Ádámtorkon harapni kincskereső kiskadmonokat. Rubintetűvel, ezüsthéreggel, aranyhangyával és más ékszerállattal bemászott Évát kígyócsokorral ajándékozni meg. Ó, Isten, pressziót gyakorló impresszárió, ízeltlábúak szerelmezes nemzője, hívd össze a színódust és az iparilag szennyezett kispapokat koitációra! Ott legyen Para Margó az ipafai papnak valahai babája! Egyen önelégséges kereszténydemokrata maceszt! Kapcsolja be a tévét, mert most van a tévémaci! De még az is egyen tévémaceszt! A tévében legyen még kozmagyuri, aki monda: ha lefogyok vagy meghízok harminc kilót, olyan alakom van, mint patri-matri-szexmegosztású-ösközösülésű-archátus Dávidjának, ki öngóliáját szoptatja és legyőzi a kólikát.

Liberális kultúrjamborom, agyad hazavág, mint a borotva, ám az én hazavággyammal szembeszart se ér. Edomból kijöve az idomtalan, s a názareti Jézus és Jelisztrati Szergej nevében zúzatik össze minden depeche módján. Mert meg van írva a Bírak Könyvében, Vlad

Tepesi György közvetíti a szögletzászlóba húzást, mikor Rimaszécsen kétszáz durva drukkerek zászlóval a kézben megrohanják a játékvezetőt, vakítják félszemére, miként Küklöpszakn homlokszemét, megfosztva őt a dimenziókat együttérzőkéelő időben nem lineáris látástól. Ki tette? Mind ott voltak kétszáz durva drukkerek. Ki tette? Hát a cigány. Űlt is érte három évet. Később ugyanama bíró, Jólészen, oly erővel fútt sípjába, a dühösködéstől kiugrott üvegszeme. Előbb a huszonkettek, majd a kispadok, végül a kétszáz durva drukkerek is kereső reménnyel sétáltak bele a csapdába. Mert meg van írva a Bírak Könyvében, ha megfogják a jobb melledet, tartsd oda a balt is. Mert meg van írva, üvegszemem a bírónak.

Dejsze, fejzsebére vágta a piroslapot. Hol a cipóm? Hol a homlokklábam? Attól búzlik fejsze.

Tömondatból levágtam. Sárgalázás dilipóti jeszenines, te, hurigán! Minden veloszípédek királya, velorex! Leghatalmasabb velocipész, ki megtalalod a kereket! Add, hogy az életben legalább egyszer jól kivelorexeljem magam! Mert Old Shaterhand nem tankon jó, nem is jó szamováron; hiába a szó, közlekedj választékosan. Öcseny trehány. Bezzeg a cseszlovákok jönnek! Hozzák a csehsebecsüket. Jönnek a biszexek. Jönnek a szarból. Jönnek a szovjet-jugo-szláv szótárak. Bennük van, hogy: jó estét kívánok. Jó estét. Most az örökkévalóságnak nyilatkozhat. Köszönöm. Mi vagyunk a monumentális, kolosszális birodalmi baszomály. Művészértelmiségiből-csész-rock 'n' roll-bölcsészértelmiségi művészek. Nem vagyunk rasszisták, de nem most jöttünk le a fajvédőről: ezért csak magunkat nem szeretjük. Vagyunk olyan szadisták, mint amilyen szlavisták.

De mit tesz egy lábadozó emeszempés, eszmehű moszkovitahálót szagató őszi moszkító. Hű, az egyik képviselőjelölt trikoros plakátjára pök! Ti leszek az elsők? Ti utolsók! Nem birom ezeket a nemzetiszínű majmokat. És szagatottan énekel. Rajta csak rajta... törhetetlen fajta... ezer nyelvű... egy szívű brigád... S Raj Tamás plakátarcán szomorúan nyúldogál a nyál.

Rajta csak rajta, leszakadt a balkon. Béla pajtás! Köszönd meg az alamizsnát balhon. Föltétel nélkül mindenről letettél. Ezen a földön semmi se a tiéd. A falu közeledik a városhoz—ez az ami állandó—vasvillával. Hja a paraszt nem szavazna, az eszdeesz nem rosálna: a parasztot lecserélné egy másikra. Ez nem számít nagy áldozatnak, hát még ha néhány ember a legfőbb érték.

És te, délibágyadt hortobáb, te, népnemzet, mit nem kívánsz tőlem? Fejadagod félliter. Sej májlandod felének nyombele sincs. Tóniád hiper. Zsidód félzsidó. Írástüdő féltüdő. Árulód félárú. Mindenki a maga szerencsétlenségének Mohácsa. Az arcokon istentelen alázat. Ezért meggyén Petrovics egyedül talpramagyarni, Tar Lőrinc, az öreg bőrféj poklot járni. Rontsa ki a szemetek Nemere! Pasztörözze méhetek prof. szemmelversz! Verifikáljon szájba a csökkirály, a szájbarex titeket! Adjon nektek áramot a petúrbánus türkevei bős nagy faroslemez

maszturbinája! Istenadta, létminimalizált promiszkoló, sandínó bugatti pusztaporba fíngó sandostenista, elkutnyulás ellen pórásra fogott pór...

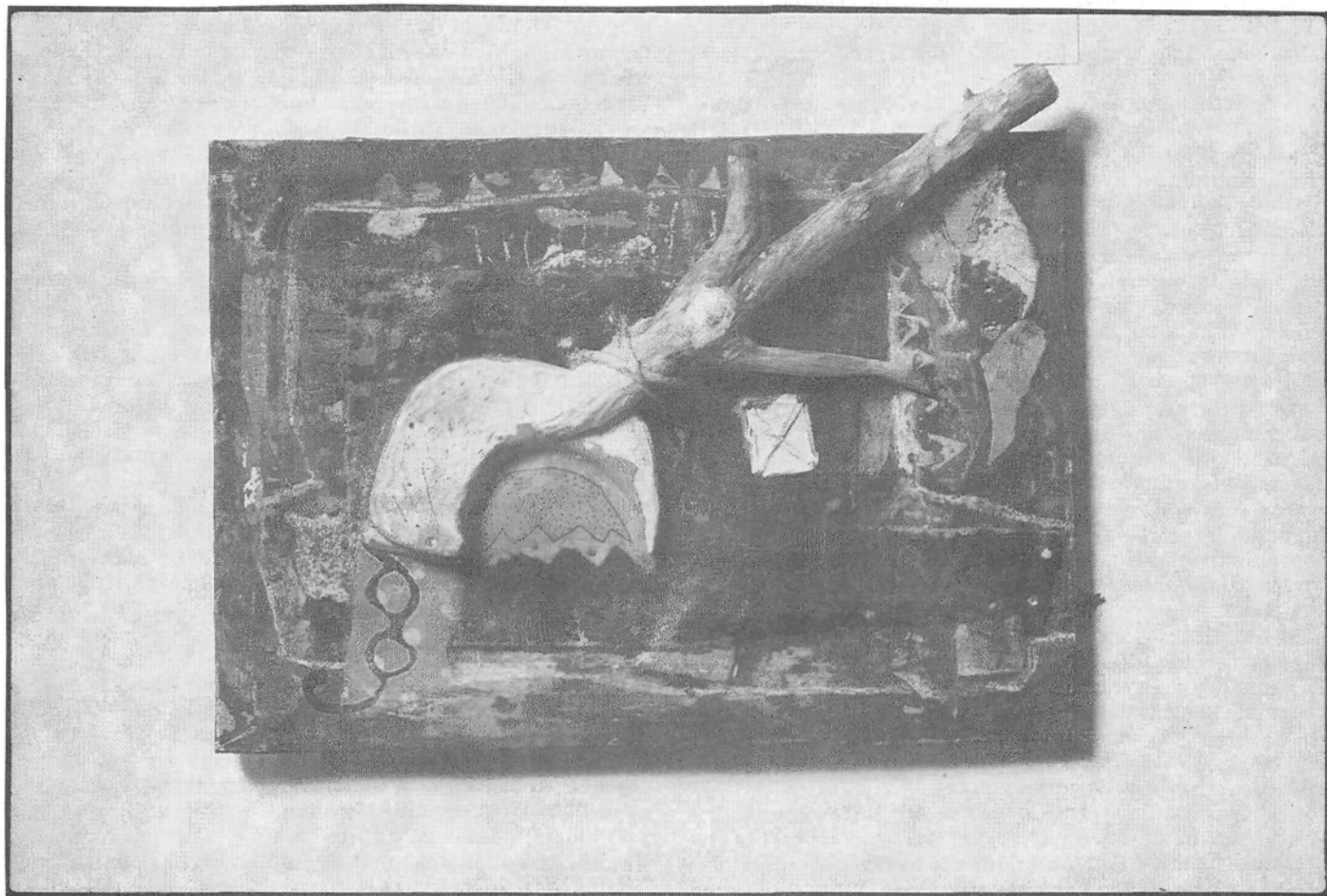
Páriát ritkít a kshatriya, azonban a brahman kibálnázik azokkal, akik nem tudják, mit kell tudni azokról, akik tudják, hogy mit kell tudni Romániáról. Szökőkútba fúródó esztét szétszórja, mert esőcseppekben gondolkodik. Vagy fordítva. Kitupírozza tobozmirigyéből a gejzirként előrobbanó agyafúrt szökőkutat, hogy megtörjön rajta az EGY, és megjelenjen Siva sivárványa, hogy felszálljon a pára, s alászálljon a tiszta szép, mint bálna a tengernyi észben. Alászálljon; nagyon-nagyon mély interjút készíteni az orfeum morfinistáival, a kétségbeesetten pasizó nőket a morfológia felületérzékeny megismerésformájáról lebeszélni, és a központ iránt való érzék segedelmével istenien álmodó Morpheuszt a napfényre idézni. Feleljen az álmaiért, az istenit neki!

Lábujjadig szippantva végzed a pranayamát; a kilégzést a halál végzi a szádon. Hare Krisna. Harakiri. S lám Rátót Frigyesné kis krisnacicáját a feris hegyen röpteti.

De nem értem, miért veszem ezt fel se, mikor itt van május else. Regiszter leszek magam is. Molekuláris emlékező és elmélkedő képességem jóvoltából a nem-tulajdonképpenségek hanyatlásformái testet öltenek, minek következtében a kozmosz másik végében, egy ikerjelen-ségben, jelenlegi kéznélvőségem, e mozgalmal gond, az önmegértés nyugvópontjára jut, s a jelenvalólét tulajdonképpensége csatát veszít a semmivel szemben. A jövő felől

tekintve tragikusak a voltak, azonban a múlt irányából általános Happy Konyec kötelezi a majdanságot elősmolygásra. De tőlem, talpashogár, elmehetsz az emlősmoziba is. Nincs az az angyalfing, mely elfújná a kételyt a lélek székhelyéről. Fejjel jövel elő a jövő; paradoxonként farolsz anyádba kedves Moebiusom. Hogy a székhelyről az erdélyi Szék helyre gondolsz, nem más, mint kommutatív nézeteltérítés tahikordiális bimetal mechanizmusának barátság-nyugalma. Én azokat a megérzéseket kedvelem, melyek az éppen következő pillanatot előzik meg egy hajtú tekervényben. Például bedobsz egy dollárt az automataba, de nem jön belőle se cigi, sem óvszer, csakis a főnyeremény. Aki a teljes kassza birtokosa, az már realista. Előre tudtuk mindannyian: több sör, mint kolbász.

Örkény István írja egy helyt a cinkoskór kapcsán. Görények közt görvély aki vőfély. Mi volnánk a marginális plejádok a Gorgóffó Étteremben, ahol Papra Margó a pincérnő? Hegyesen néző girl, hát te is irtál magadnak egy vényt? Mondd meg bátran, vénlányom, a Panasonic vagy az Olympos a jobb? Sory, az enyém Sony. A Pollenimposztor vagy a Parnasszosz? Tudod, parnasszoszfal, ahol a fölvtágyó költők panaszkodnak. Ja, a padlás? És a Pollenimposztor? Azt végbélbe feltolva himportálják. A túl bonyolult vagy a túl ösztönös? A sávolykötéses hiposztázis, mely ápol eltakar, s gyomorba önt, vagy pedig bekötött cipőknek kötetlen pályája, mely a levetett időben bekapcsolt dinamitvideón keresztül kímélet nélkül nem válaszol legfontosabb halálomra, és kötött időben kötetlen cipőben, fáziseltolódva kivégezte kismagát.

Tedd föl a szemüvedet

Komjáth Aladár egy könyvében arról ír, a Petőfi-ormány és Ady-farok között nincs ott a zelefánt-Vajda, ki ormos szarvával kézenfekvőségét, mint Mont Blanc a hegymászó fantáziát, megragadná. A szaglőkezeléssel identitására lelő annusan anomáliás, önamáliásan onanista, promiszkultikus Sztálin se nyúlt másodkézből magához. Már a pusztá gondolat szagától fölhúzta az orrát, hogy hatkor csörögjön. Történelmi tény, hogy mikor le-letekintett a Kreml ablakából Lenin mauzóleumára, meg-megfogta önfaszát. Feleségét gőzelefántra cserélte, mintegy orrba kurván Proserpinát, hogy önkezeléssel vessen véget a betétmentes túlüveghegyes librettszlitovszki bitumengyár munkaversenyének. Bizalmatlan fideista volt. Mikor csöpögött a jégcsap a Bakonyban, s olvadt a takony, fuvolmányán szivornyázott. Ilyen egy orrkezü orchestra volt. Főleguggolt Iván a győri baleknak, ahogy markotányos a nádasban, mikor bemohásodott hullán lát döglegyet, de még azt is elpusztulni.

Krausz Rádió Budapest. Mit kíván a magyar nemzet! Zenés kívánságműsor kettőtől ötig. A BBC bibircsókdosta bibéjét peboroztatva Tiranasaurusszal, nem zavartatva szabad és demokratikus zavaróvevők által, pupillám pulpitusáról látom, műrmidon mirigyen lassan pangatva hárfáját, üstököst költöget az agybarlangban hátul. Pattanj fénygennykelés! Hangtükrök közt denevér csapong. Huhogva pulzál egy turbulens bagoly torokgyíkja. Pályáját az elme orbiálisan leírja. A betűtípus petit. Intő példa. Intim, mint egy bankbetét. Sereg sperma úz egyetlen petét. Tömegemincs mezobigámista, állítsatok meg neutrínó, ki híjával vagy nyugalmi energiának, mit érzel ezzel kapcsolatban? Tudod mikor használnám? Amikor kufircolok. Földugnám és benyomnám rajta az összes gombot. Hagy vibráljon. És elmondanám, mi bánt. Hogy más női tenyésznek kedvükre bujáknak. Aztán magamra kenném a balzsamot, és meginnám, ahogy gyapotszörpöt szokás. Habozás nélkül kihabzana a számon. Tudod, van aki szívre játsza, van aki fejre, s van aki lekapja a bödönt a falról. Ekkor vagy ráhánysz, vagy rájössz, hogy csaj, és akkor megpróbálsz kifigyelni, mit csinál ez a három. A Lolka meg a diabolikus Metabolka. Szüntelen merevedésemet így fokoznám a szűznyelővel.

Közben a közlegény agyközőn beszél egy közleányt. Húsbárdolatlanul kanyol a szárnyas puha zöldegekkel körített méhszájszékben. Grand Canyon . Ó.

A szentimentalizmus gyöngé húrját, tudom, hiba volna túlfeszíteni. Engedd meg, vérig, de legalább borig sértselek. A kádban megtaláltad azt a nagy kulát, vagy a másnaposságtól véres hurkát látsz?

Rendes vagyok, maga meg rendőr. Nyilatkozna a Krausz Rádióknak? Korán van. Én is álmos vagyok. Későn van. Én se fáradok. Tudod mit? Le vagy te tartóztatva! Én őrizetes, te meg örült. Belevigyázhatsz a gatyádba. Hangoskodom? Az Úr csöndes. Egy jeltelen sírról kívántam tudni, ki nyugszik benne. Mákot ültettem ott. Az felszította magába a reám leselkedő hulladémon nedveit. A megfelelő varázslat alkalmazásával előcsalogattam őt, hogy bennem emlékezzék elmúlt életére, elmálott álmaira. Szemen szeder, szedett veder, szarton szart, meglebbent lebbencs. Megismertem a poklokot is, melyeket vigasztalhatatlan lelke jár. Vitéz felpári Felpári Alpár. De szólíts hadapród úrnak. Mert nem öltöm elég muszkát, ezért vagyok a történelem alperese.

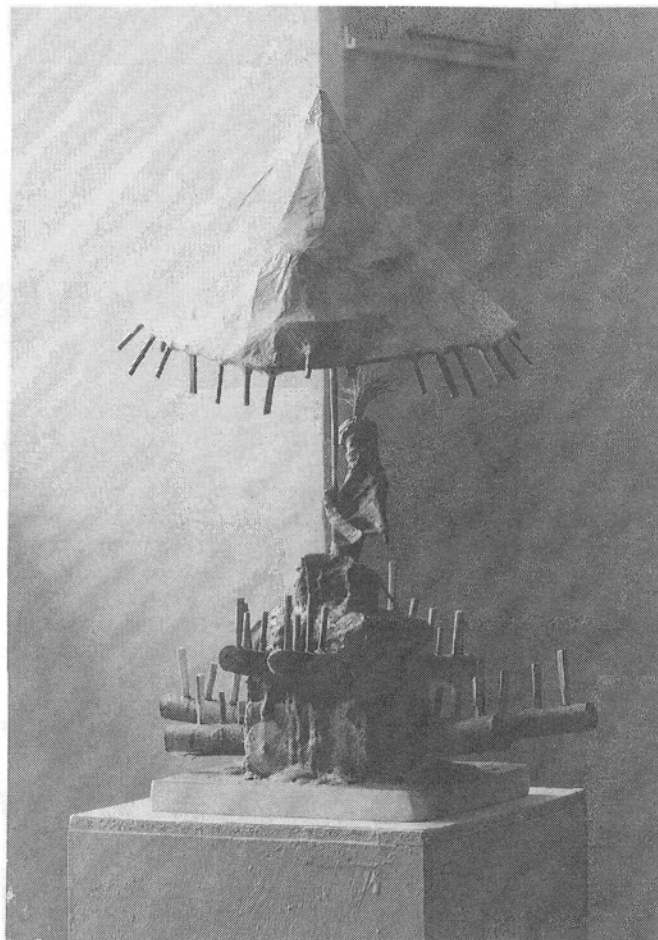
A csillagos eget bújva, ezer aranydukátnyi kitüremkedett bélvégre visszapislogva, csillagszipirtyóknak udvarolva, bolyongva Dis városában, a szelence szelleme csupán aláhúzta az aláhúzottakat. A szépnek talonjába

etanollal átítatott etalon abrakadabrakoltatott. Írmagját irtja Kim Ir Szen. Úgy is arat. És hömpölyögnek a széles néptömegek a sugárutakon. Sugároznak bele a diktafonba. A közértben kenyeret. A könyörtelenségben könyörület. Minden dokumentálva. Ellenőrizve őrizve. Az ellenérzések. Az összes krapek megannyi mültra kalkuláló Krapp. Folyton visszahallgatózik, mert ez a módja a depresszióknak. Szeretlek, te hülye! Fondorlatosan hülyítlek. Diktafontor. Kényszervágott. Disznó. Dialogizálsz, replikázol. Újra és újra finomítod a dikciót. Letöröd életed a delejes szalagról. Helyén a törlési folyamatot rögzítet. Kőbevésett seggtörlés. Kőbetörölt Buddha örök alázata. Folyik a múlt újratermelése. Mert csak az történt meg ami megtörtént. A végén meghalnak a Krappok. Magnóval a kézben. Nem bírják tovább. Múltjukat szaporafosni. Gépiük más kezében él tovább. A hűtlen geci. A sok Krappok halnak megfele. Mint kik halálíkrából vacsoráltak be esteve.

A filmek meg jól lefilmezik, ha nem is az egészet. A többit meg legéppuskázzák.

Mintúgyha szájon csókolta volna egymást, apropóján mülélegeztetésnek, két halál. Ezért, ha másként nem is, mint ellenségek összetartozunk.

Velúrvászon edzőcipőm, merre viszel? Tegyel pontot a szempontokon túla tekintő szemek közé.

Beszéd? Nem, önvédelem